

Primerjava grških junakov: Antigona in Kreon

Če primerjam glavni dve osebi v Sofoklesovi drami Antigona, ugotovim, da sta ti dve osebi v konfliktu, si nasprotujeta, vendar sta si kot osebnosti podobni. So dejstva, ki bi tej izjavi lahko oporekala, vendar so gotovo odločnost, ljubezen, odkritosrčnost lastnosti, ki so lastne tako Antigoni kot Kreonu; in te lastnosti so pglavitne za razvoj dramske zgodbe.

Glavna skupna lastnost, ki ju povezuje, je dejstvo, da oba živita samo za ljubezen. Ta ljubezen je pa pri obeh junakih povsem različna, vendar po svoji podobna. Antigona vidi v življenju le ljubezen do svoje družine, medtem ko Kreon vidi le državo. Ta slepa prepričanost in neomajnost obeh pa povzročata stalne konflikte med likoma in na koncu privede celo do tragičnega zaključka; Antigona umre.

Pojma, ki bi ju nedvomno tudi lahko omenili in sta pomembna za dramski zaplet, sta odločnost in samozavest. Tako Antigona kot Kreon sta osebnosti, ki trdno verjameta v svoja načela, v svoj prav. Ne eden ne drugi nočeta popustiti niti za ped, kljub temu, da se zavedata, da njuno »trmarjenje« vodi v neizbežen, usoden konec. Tako se v drami pritiski in napetosti stopnjujejo, dokler Kreon ne ukaže usmrtiti Antigone. Tedaj se le-ta še bolj trdno zavzame za svoje stališče in je pripravljena tvegati vse, celo življenje. Prepričana je namreč, da je pravica na njeni strani. To pa Kreona še bolj razbesni. V tem trenutku drama doseže vrh; usoda Antigone je dokončno odločena.

Dejstvo je tudi, da sta oba lika zelo odkritosrčna. To se najlepše pokaže v prizoru, kjer Antigona pove Kreonu, da je Tebansko ljudstvo na njeni strani, vendar da je prestrahopetno, da bi se mu upalo zoperstaviti. Ni je strah povedati svojih misli in čustev. Govori iz srca. Ta direktnost v pogovoru je gotovo tudi usodni faktor v drami. Vse te »grde« in na nek način nevljudne Antigonine besede so namreč pravzaprav resnične. In kot pravi vsem znani rek: »Resnica boli«, ta resnica boli tudi Kreona. To je tudi eden od vzrokov, zakaj Kreon ravna tako skrajno, ko hoče Antigono utišati; drugače je namreč ne more.

Tako na koncu ugotovimo, da kljub popolnoma nasprotnim dejanjem, odločitvam, prepričanjem oba junaka delujeta na nek poseben način zelo podobno. Kot vemo iz literarne teorije je Sofokles v to dramo vpeljal še enega dodatnega igralca. Je storil to morda, da bi našel nekakšno protiutež glavnemu junaku?